

A M Y E N G E L

ÎN TUNERICUL
PE CARE
IL STII

Traducere din limba engleză de
GABRIEL PAVEL

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Anca BACIU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENGEL, AMY

Întunerul pe care îl știi / Amy Engel; trad. din lb. engleză: Gabriel Pavel. –
București: Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1037-8

I. Pavel, Gabriel (trad.)

821.111

Amy Engel

THE FAMILIAR DARK

Copyright © 2020, by Amy Engel.

All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Dutton,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© NEMIRA, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul este executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1037-8

„Ne-obişnuim cu Bezna,
Când stinsă e Lumina...”

EMILY DICKINSON, „Ne-obişnuim cu Bezna“

SFÂRȘITUL

Au murit în timpul unui viscol straniu din aprilie. Sângele care se scurgea forma pete pe întinderea albă. Ulterior, unii oameni au spus că ucigașul probabil că urmărise cum se adunau norii plumburii și că ținuse cont de starea vremii când atacase. A ales momentul când erau cu toții îngrămădiți în case, tremurând în cămășile lor simple și bombănind despre încălzirea globală. Detectivii de ocazie încercau să deslușească însă ceva ce nu avea niciun sens. Se înșelau, bineînțeles. Crima nu avea nimic de-a face cu starea vremii. Fetele le-ar fi spus asta, dacă ar mai fi fost capabile să vorbească.

Izzy s-a stins prima. Părul castaniu-închis îi acoperea fața. Privea printre șuvițe cu un singur ochi. A clipit încet, cu privirea fixată pe chipul lui Junie. A mai clipit o dată și atenția i-a slăbit, încet-încet. Junie a așteptat-o să clipească și a treia oară, dar nu a mai făcut-o. A privit sângele ce acoperea zona dintre ele. A încercat să ajungă la Izzy, dorind s-o zgâlțâie și s-o trezească înapoi la viață, dar nu a putut să-și miște mâna. Și-o simțea trasă în jos, deși nu-și aducea aminte să-i fi fost legată. De fapt, nu-și amintea nimic. Habar nu avea de ce se afla acolo și nici ce se întâmpla. Simțea numai o groază difuză și, cumva, distantă care pulsa odată cu bătăile slabe ale inimii. A scos un sunet din gâtul frânt. Un nume, o rugămintă, o rugăciune? Nimic nu s-a mai făcut însă auzit. În schimb, a apărut o bulă de sânge care s-a spart și s-a împrăștiat. Simțea zăpada rece cu obrazul.

– Ssst..., spuse cineva. Se va termina în curând. Ssst...

O mână îi mângâia creștetul, părul.

Își mișcă ochii în sus. Păreau singura parte din corp pe care o mai putea mișca. Văzu marginea unui leagăn, o ramură acoperită de alb și cerul plumburiu. Ultima dată a venit aici cu mama ei. Înghetata pe care și-au luat-o s-a topit și li s-a scurs pe mâini mai repede decât puteau să o mănânce. Era cald, amurgul părea că asuda și se vedeau licurici. Se dădeau în leagăn una lângă cealaltă, iar mama lui Junie înălța leagănul la maximum și părul blond lovea aerul în urma ei. Râsul gutural sfâșia aerul. I-a spus lui Junie că secretul era să nu te gândești la ce faci. *Închide ochii și zboară.*

Mama. Dorul o sfâșia ca un cârlig din sârmă ghimpată. Trupul îi mai zvâcni o dată pe pământ. Mâna i se contractă și se strânse în pumn. *O vreau pe mama.* Simți mirosul parfumului mamei, mirosul unei grădini de primăvară, parfum drămuț cu zgârce-nie, câte o singură picătură odată, pentru a goli mai încet sticla. Auzi vocea mamei, șoapte alinătoare în ureche. Simți sarea lacrimilor pe buze și gustul sângelui în gură. Știa că acesta era sfârșitul și nu-i venea să creadă că sosea atât de repede. Simți un fior și se cutremură. *Privește-mă, mamă! Pot s-o fac.* Închise ochii și se înălță.

Toată ziua am stat cu un ochi la ceas, chestie pentru care a trebuit să suport o grămadă de rahaturi. De fiecare dată când mă întindeam peste tejghea ca să iau o comandă, Thomas îmi pocnea mâna cu spatula lui împroșcată de grăsime.

– Trebuie să fii în altă parte? mârâia în șoaptă.

– Da, într-un alt loc mai bun decât maghernița asta, îi strigam, râzând când venea cu spatula din nou după mine.

De mai bine de zece ani, de când lucram în această dugheană, asta era cam singurul lucru bun de care aveam parte: nu mai trebuia să-mi bat capul cu bunele maniere.

– E aproape ora cinci, am strigat, după ce am urmărit minutarul făcând turul pentru ultima dată.

– Ce te grăbești azi așa? întrebă Louise, legându-și încă o dată șorțul în jurul taliei grosuțe. Ești ca o pisică într-o cameră plină cu balansoare. Ține-o tot așa și o să-i provoci lui Thomas un atac de cord. Știi că nu-i place când suntem distrase.

Am aruncat o privire înapoi prin geamul de la care se luau comenzile și i-am făcut cu ochiul lui Thomas, care nu se putea abține și stătea încruntat.

– Nu știi, am recunoscut. Cred că sunt neliniștită.

Poate că de vină era starea ciudată și neașteptată a vremii. Ieri fusese o zi blândă de primăvară timpurie, aerul mirosise a flori sălbatice. Azi, zăpada a împroșcat vitrina localului și, de fiecare dată când cineva deschidea ușa, înăuntru se strecurau mici șuvoaie.

Însă acum, exact la timpul potrivit, soarele începea să apară din spatele norilor. La marginile parării se formau deja pârlăieșe din zăpada care se topea. Până dimineață va fi din nou primăvară. Cam așa e vremea în Missouri pentru cine nu știe. Așa cum au spus dintotdeauna bătrânii, dacă nu-ți place vremea, așteaptă numai cinci minute.

– Poate e din cauza acelor sirene, oferi Thomas o explicație. Aproape că m-au scos din minți mai devreme chestiile naibii.

Louise încuviință și îmi făcu semn să-i dau sticlele de ketchup pe jumătate goale ca să le umple din nou.

– Cred că s-au întâmplat o mulțime de accidente. Am auzit că lângă vechiul teren de joacă a fost multă agitație. Niciun șofer de pe aici nu-i bun de nimic, pufni Thomas din bucătărie, iar Louise se întoarse și-i aruncă o privire.

– Când a nins ultima dată în aprilie? Pare că a trecut o eternitate.

– Chiar înainte să se nască Junie, am spus fără nicio ezitare. Treisprezece ani.

Mi-am amintit cât de mare mă făcusem. Aveam gleznele atât de umflate, încât nu-mi puteam vârî picioarele în cizmele de iarnă și a trebuit să mă strecur printre nămeți în tenișii mei uzați.

– Doamne, așa e! spuse Louise. Termină de umplut o sticlă cu ketchup și o împinse înapoi în direcția mea. Ai planuri mărețe pentru sâmbătă noapte? m-a întrebat, fâțâindu-se. Mergi poate să dansezi un pic? Sau să bei un pic? Să te distrezi și tu un pic?

– I-am promis lui Junie că ajung devreme acasă și că o să mâncăm pizza și o să ne uităm la un film. N-am mai văzut-o de ieri.

Nu trebuia să o văd pe Louise cum își dă ochii peste cap ca să știu cât de jalnică i se părea versiunea mea despre o noapte de sâmbătă distractivă. Mi-a spus deja de destule ori că-mi iroseam tinerețea. Unul dintre comentariile ei favorite în legătură cu viața mea socială inexistentă era că *am treizeci de ani și merg pe cincizeci*.

– Când ai mei erau de vârsta ei, aș fi fost bucuroasă să-i ia cineva de pe capul meu vreo săptămână. Niște șmecheri, amândoi, dădu Louise din cap. Oricum, unde s-a dus?

– A rămas peste noapte la Izzy Logan, i-am zis cu privirea ațintită pe teigheaua pe care o ștergeam, ignorând înțepătura pe care o simțeam la baza craniului.

– Fetele astea două sunt prietene la cataramă, spuse Louise.

Am remarcat o ușoară neîncredere în vocea ei.

Eram obișnuită deja cu asta. Înțelegeam că, de obicei, fetele ca Junie și cele ca Izzy nu se amestecau, mai ales în orașul acesta, care putea foarte bine să aibă trasată prin mijlocul lui o fâșie luminoasă ca de neon. *Nu treceți. De partea aceasta se găsesc albiu sărăntoci.* Nu părea să conteze că nouăzeci la sută dintre oamenii din oraș erau izolați în partea greșită. Linia invizibilă nu se schimba în baza regulii majorității, cel puțin nu când era vorba să te amesteci cu familia lui Jenny Logan. Când eram în liceu și căutam prin șanțurile de pe marginea drumului cutii pe care să le pot recicla, obișnuiam să o văd pe Jenny plimbându-se cu mica ei mașină albă decapotabilă. Eram în al doilea an de liceu când ea s-a dus la colegiu și am presupus că a plecat pentru totdeauna. Însă, doi ani mai târziu, s-a întors cu o jumătate de diplomă, pe care nu a folosit-o niciodată, și cu un băiat de colegiu pregătit să preia magazinul de bărci al tatălui ei. Nu aveau nimic special după standardele urbane, dar pe aici, familia Logan era practic de rang nobiliar. Nu-ți trebuiau multe pentru asta. De obicei, erau necesare doar un job decent și o casă ce nu putea fi mutată din loc.

– Așa e, am încuviințat.

Uram felul în care se purta toată lumea, de parcă ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că lui Izzy îi plăcea de fiica mea și că părinții acesteia o primeau pe Junie în casa lor. Nimeni nu m-a întrebat ce credeam despre asta și lumea ar fi fost probabil surprinsă să descopere că nu eram deloc recunoscătoare și că aș fi pus punct prieteniei lor cu mult timp în urmă, dacă aș fi găsit o modalitate de a o face fără să-i frâng inima fiicei mele. Îmi displaceau apelurile telefonice ale lui Jenny, care aranja întâlniri,

presupunând întotdeauna, chiar și după ce i se amintea în mod repetat că nu era așa, că programul meu era flexibil la nesfârșit. Când mi-am parcat Honda veche, cu parbrizul din spate modificat cu carton și scoci, Zach, tatăl lui Izzy, m-a salutat într-o doară. Era pe veranda din față, iar eu m-am uitat în altă parte. Am continuat să aștept (și să doresc) ca primii muguri ai prieteniei să pălească și ca o oarecare dramă stupidă să le despartă pe fete. Numai că au trecut ani întregi și, până acum, legătura pe care o aveau se baza pe ceva mai puternic. Iar mie nu-mi plăcea nici acest lucru. Uram să mă gândesc ce ar fi putut însemna asta.

Am lăsat să cadă cârpa pe teighea și mi-am apăsat șalele cu mâinile. Eram prea tânără ca să mă simt atât de nasol la sfârșitul zilei. Picioarele mă dureau, iar șira spinării parcă-mi zvâcnea monoton. Te-ai fi gândit că din cauza zăpezii ar fi trebuit să fie o zi liniștită la local, dar, după politică, starea vremii era al doilea subiect preferat de discuție al tuturor, așa că dăduseră năvală. Locul fusese plin toată ziua și de-abia de-acum se golea, pe măsură ce toată lumea se ducea acasă ca să ia cina. Raftul cu plăcinte s-a golit și nici măcar nu vreau să mă gândesc câte cești de cafea am turnat în ultimele opt ore. O grămadă de vorbărie și prea puțin bacșiș. Genul de zi care-mi plăcea cel mai puțin.

– Uite că parchează fratele tău, spuse Louise. Sper că nu vrea o bucată de plăcintă cu mere. N-ar avea deloc noroc.

M-am îndreptat și am urmărit mașina lui Cal alunecând până când a ajuns la un stop. Chiar și după toți acești ani, era un mic șoc să-mi văd fratele la volanul unei mașini de patrulare. Ne-am petrecut mare parte din copilăria noastră evitând polițiștii și am crescut având grijă să nu atragem atenția oamenilor legii. Ofeream acel tip de serviciu public care ne putea aduce un ban în plus din partea dealerilor, care foloseau teigheaua crăpată a mamei drept magazin. Așa că meseria de polițist nu fusese chiar în topul listei mele de potențiale meserii promițătoare pentru fratele meu. Însă el m-a surprins, mai întâi pentru că a devenit polițai și apoi pentru că s-a dovedit a fi chiar unul foarte bun. Prin oraș, se vorbea că era dur, dar întotdeauna corect, ceea ce era mai mult decât se putea

spune despre șeful lui și despre ceilalți ofițeri leneși. Odată, când Thomas a petrecut o noapte în închisoare după ce s-a îmbătut muci, mi-a spus: „Cal știe să se poarte, chiar și când pune cătușele.“ Pe aici, nu se întâmplă ca legea să fie mai prețuită de atât.

– De obicei, nu e în oraș sâmbăta, am spus.

Polițiștii din zonă erau puțini și răsfirați, patrulând nu numai prin Barren Springs, ci și prin multe alte orașele, precum și pe întinderile lungi și aproape goale de autostradă dintre acestea.

– Poate că are nevoie de o ceașcă de cafea, spuse Louise. Sunt sigură că a avut o zi obositoare.

Și-a înfioat părul cu o mână. Louise era destul de în vârstă ca să-i fie mamă lui Cal, dar până și ea devenea ridicolă în prezența lui, dorind să-l dădăcească și să flirteze cu el în egală măsură.

– Poate, am spus, însă în timp ce Cal ieșea din mașină, am început să simt un ghem în stomac.

A închis ușa și apoi a rămas locului, cu capul plecat. Părul lui blond spălăcit era mai deschis datorită luminii. După o clipă, și-a îndreptat spatele și umerii. M-am gândit că se îmbărbătează și am simțit cum ghemul greu din stomac nu mă lăsa să respir. Sirenele acelea... Mi-am spus că n-aveau nicio legătură cu Junie. Era prea tânără ca să conducă și prea în vârstă ca să se prostearcă pe terenul de joacă. Am apucat cărpa, mi-am luat privirea de la fereastră și m-am apucat să frec la loc tejgheaua crăpată din plastic. Nu mi-am ridicat ochii nici măcar când am auzit clinchetul clopoțelului de deasupra ușii.

– Hei, Cal, spuse Louise cu o voce ascuțită de fetiță, vrei...

Cu coada ochiului, mi-am văzut fratele ridicându-și o mână și oprind întrebarea lui Louise în aer, înainte să se facă auzită.

– Eve, a spus încet, îndreptându-se spre mine.

Ghețele lui de polițist se auzeau zgomotos când pășea pe podeaua acoperită cu linoleum vechi.

Nu mi-am ridicat privirea și am continuat să frec. Indiferent de motivul pentru care se afla aici și indiferent de ceea ce mă apăsase toată ziua, dacă nu-l lăsam să o spună, nimic nu era adevărat și nu se întâmplase.